

Net als de koningin

Rosa kijkt vanuit de auto naar de flat waarin ze woont. Het is warm in de auto en de lucht is zoet van oma's parfum. Oma houdt Rosa een pepermuntje voor, maar haar ogen laten de flat niet los. Papa zegt dat dit misschien de laatste keer is dat ze haar huis ziet. En dat ze nooit meer naar haar eigen school gaat. Als het tenminste lukt om naar een ander land te gaan.

Zou het echt waar zijn? Nooit meer naar de kleuterklas van juf Hanneke? Nooit meer met Mieke spelen? Rosa kan het niet geloven. Als ze haar ogen dichtdoet en aan een nieuwe school denkt, ziet ze toch haar eigen juf en haar stoeltje naast Mieke.

Opa's chauffeur start de motor. Geen van de grote mensen zegt iets als ze de laan uit rijden. Rosa denkt aan het liedje dat ze van Miekies oma heeft geleerd: 'Ik heb mijn wagen volgeladen...' Op de achterbank zitten papa, mama en oma dicht tegen elkaar aan, Rosa bij oma en haar kleine zusje Engeltje bij mama op schoot. Mama en oma hebben hun bontjassen aan en papa heeft een grote tas op zijn knieën. Naast de chauffeur zit opa. Hij heeft de meeste plek, maar hij is ook het dikst.

Papa is de eerste die de stilte doorbreekt. 'Moeten we dit nu echt wel...?'

'We doen hetzelfde wat de koningin gisteren heeft gedaan,' zegt opa kortaf. 'We rijden naar IJmuiden en proberen daar aan boord te gaan van een boot naar Engeland. Het is nog vroeg, dus nu hebben we nog een kans.'

Papa schudt zijn hoofd. 'Ik blijf erbij: vluchten is laf!'

'Hier blijven is...'. Opa kijkt over zijn schouder naar Rosa en zwijgt.

Terwijl ze de stad uit rijden, drukt Rosa haar neus tegen het raam.

'Hoe kun je zien of iemand een Duitser is?'

'Stil, Rosa!' Mama wordt heel zenuwachtig van de oorlog. Sinds die begonnen is, huilt ze de hele tijd en ze eet bijna niets meer.

Als ze bijna in IJmuiden zijn, wordt het druk op de weg.

Er rijden veel fietsen en auto's. Zouden al die mensen willen vluchten? De chauffeur stuurt de auto langs een grote bus, waarin alleen maar kinderen zitten. Een paar meisjes op de achterbank zwaaien naar Rosa. 'Gaan zij ook naar Engeland?'

Niemand verstaat haar, omdat Engeltje hard begint te huilen. Ze heeft haar luier vol gepoept, dus het stinkt enorm. Rosa knijpt haar neus dicht. Toen Engeltje er net was, had Rosa voorgesteld om haar door de wc te spoelen. Papa en mama vonden het geen goed idee. Nu het oorlog is, hebben ze daar vast spijt van.

'Ik ben bang dat we niet verder komen, meneer,' zegt de chauffeur en hij parkeert de auto.

Opa stapt uit. 'We zijn niet ver van de haven. Wachten jullie maar hier. Wij gaan op zoek naar een vissersboot.' Hij knikt naar papa, die ook uitstapt.

Rosa glipt mee naar buiten. Eindelijk frisse lucht! Je ziet de zee hier niet, maar je ruikt hem wel. Het waait en boven haar hoofd duikelen de meeuwen. In de auto krijgt Engeltje nu op volle sterkte.

De chauffeur komt naast Rosa staan, met zijn rug naar de auto.

Hij steekt een sigaret op. 'Als wij hier even buiten blijven, kan je moeder je zusje voeden.'

Het duurt heel lang voordat papa en opa terugkomen. Mama blijft in de auto met Engeltje en oma. De chauffeur moet van opa op hen passen, dus hij kan ook niet met Rosa spelen. Ze verveelt zich. Als ze de veer van een meeuw vindt, doet ze alsof het een vogel is. Ze laat hem zweven op de wind. Met een stuk steen probeert ze op de straat te tekenen, maar dat gaat niet. Vluchten is saai.

Eindelijk is papa er weer. Hij kijkt zorgelijk. 'Het is nog niet gelukt. We moeten wachten.'

Dat duurt lang. De hele dag. Papa en opa gaan een paar keer naar de haven, maar steeds komen ze terug zonder nieuws. Ze eten de boterhammen die het dienstmeisje heeft ingepakt.

Heel af en toe vertrekt er een boot met vluchtelingen, maar er is telkens geen plaats voor hen. Ondertussen huilt Engeltje de hele tijd, en mama ook. 'Ik heb geen melk meer voor haar! Het lukt niet!'

Oma is uit de auto gekomen en wandelt met Rosa langs de weg heen en weer. Ze zingen liedjes, doen 'Ik zie, ik zie wat jij niet ziet' en verzinnen raadseltjes voor elkaar. Tussendoor gaat oma steeds even bij mama kijken.

Het wordt avond en dan lopen de tranen ook over oma's wangen.

'Als de baby niet eet, wordt ze ziek!' snikt ze, als papa komt vragen hoe het gaat.

'Zo gaat het niet langer. We gaan terug,' besluit papa. 'En we zeggen tegen niemand dat we hebben geprobeerd om te vluchten.' Hij kijkt Rosa streng aan. Ze knikt. Dat is omdat hij het laf vindt. Hij schaamt zich, dat ze hebben geprobeerd te vluchten.

Als ze de volgende morgen op haar stoeltje in de kring naast Mieke gaat zitten, fluistert ze: 'Wij zijn gisteren gevlucht. Dat is niet laf, want de koningin deed het ook.'

Mieke haalt haar schouders op. 'Maar die is nu in Engeland en jij niet.'